

Шта се крије иза људи "без папира"

Пише: Урлих Бек
петак, 15 јануар 2010 22:12

(Ел Паис)

Две хиљаде људи *без папира* (имигранти без документације) сместило се у празну зграду у центру Париза у улици Боделик 14, и уопште се не крију. Напротив! Ти западни Африканци, Турци, Пакистанци и Кинези, између осталих, чине све могуће како би скренули пажњу јавног мњења на недостатак права и своје станиште. Сваке среде крену у "протестни марш оних *sans-papiers*". Тада се деле памфлети и носе упадљиве пароле како би добили подршку ради стицања легалног статуса. Богате демократије носе заставу једнакости и људских права чак до најудаљенијих места на планети, а не примећују да појачањем контроле граница, којим намеравају да зауставе миграторна кретања, губе свој легитимитет. Оно што би било незамисливо у Италији, пуној вербалних делиријума против *clandestini*

, али такође и у Немачкој и Мађарској, и у многим другим земљама на свету, у Француској је нешто сасвим обично. Ту повремено и са одређеним успехом долази до штрајкова радника без документације, са циљем да притисну послодавце да им дају дозволу за рад и боравак. Имигранти већ годинама заузимају цркве, управне зграде и француске универзитете и у мирном седећем протесту одбијају да их напусте, уколико пре тога није легализован њихов статус. Камп

илегалаца

у улици Боделик нема никаквог паралелизма са тим што се тиче димензија и своје видљивости. Али, Саркозијева влада није ништа учинила да их одатле исели. Како то може да се разуме?

Имигранти *без папира* стављају француску владу у процеп. Са једне стране, много Француза је подигло глас да би се применила стриктнија ограничења (као и у већини других европских и не-европских земаља), како би се смањио доток бар

илегалне

имиграције. Али са друге стране, полицијски напад на ове

без папира

сударио би се са историјски оправданим јавним отпором. Французи још увек са поносом гледају на своју нацију као на колевку људских права. Више него друге земље, Француска је и даље бастаион социјалног активизма и отпора државној самовољи.

Шта се, у ствари, крије иза етикете *нелегални имигранти*? Људи који у богатим регионима, али такође и у оним које се све више развијају (на пример, југоисток Азије),

раде на пословима које у тим земљама нико други неће да прихвати; чишћење сваке врсте, чување старих и деце припадника средње класе у успону. И то раде кријући, због чега зарађују малу суму која се креће између шест и осам евра на сат, како кажу ови из улице Боделик, док други раде као наводни пријатељи оних који су у легалном статусу. Већина њих каже да чак плаћају и порез, из чега би аутоматски требало да проистекне социјално осигурање (здравље, пензије), мада никада то неће искористити.

Илегалност доводи до тога да су ови грађани-номади објект уцена и експлоатације. Немају никаква права, али њихов посао и услуге су функционално неопходни, наравно за опстанак њих и њихових породица које живе изван граница, али такође, и пре свега, за опстанак западних друштава и земаља у успону. Можемо и морамо да будемо морално повређени због очајничке ситуације људи који једино хоће добро да раде свој посао да би прехранили своје породице, и који су у већини случајева приморани да живе на хиперконформистички начин у земљама Европе, јер често су морали да буду невидљиви у току деценија. Али то није оно најгоре. Најгоре је то што арогантна хуманост Запада у себи носи одсуство хуманости у односу на ове *илегалце*. Они су једноставно "неопходни систему", као и велике банке или судови на којима им се суди. Сами себе варамо са категоријом

илегалаца

; не можемо да занемаримо то да се иза криминализације ових људи крије чињеница да не можемо да се одрекнемо њиховог радног доприноса.

Берлусконијева влада је криминализовала *илегалце* и запретила је да ће казнити сваког ко зна за њихово постојање а то не пријави властима. Хана Арент говори о "апатридима" који у савременом свету добијају средњовековни статус "прогнаних". Али она није могла да предвиди да ће савремени капитализам и глобална хијерархија поделе рада између богатих и сиромашних створити "тржиште рада прогнаних" (илегалност као експлоатација), чак и у западним правним државама, и да ће институционализовати то тржиште изнад националних граница.

То је категорија светске унутрашње политике, која важи како у макро космосу тако и у микро космосу, што ће рећи, у породицама или у просторима личне среће и обећања о једнакости. Одлука о еманципацији у браку са две плате, што је аспирација ка једнакости, имплицитно се одржава захваљујући овој *организованој нелегалности*; на скривеном раду ових

sans-papiers

,
undocumented workers

,
clandestini

и

illegalnih

емиграната из сиромашних региона света. Такође бисмо могли да их назовемо "пацифистичким снагама" у борби полова.

Ко у сиромашним земљама чува децу, старе и болесне оних мајки које у борби полова омогућавају прекид ватре (мир би били превише рећи), док *прогнани* раде у нашим друштвима?

У свету где постоји свака врста свеприсутних ризика, постоји много разлога за склањање у "спољни простор", у свет који је изван ризика. Али једна од последица глобалне природе ризика управо је стварање једног заједничког света, света који више не познаје никакав "спољни простор", никакав "излаз", никаквог "другог". Бирамо да научимо и да разумемо да, ма колико нам се далеким чинили људи друге боје коже, националности или вере, имамо обавезу да живимо и радимо са тим "другим" да бисмо преживели у овом свету корупције, патње и експлоатације. Један од закључака би био следећи: покопати све вредности "политичке чистоте" која те наводи да мислиш да си искључен, да си на маргини. Други би био да се са свешћу о глобалном ризику такође отварају простори за будуће алтернативне пројекте, што ће рећи – за алтернативну стварност. Неизбежно сукобљени са ризицима приморани смо да направимо "космополитску тачку гледишта", и да признамо неумањиви плуралитет света, која би могла да замени "националну тачку гледишта". Зар тако не говоримо управо о ризику? Не, јер ако постоји или не, он суштински зависи од културних вредности и перцепција, који могу да варирају према историјском искуству свакога.

Нигде то боље не можемо да схватимо него у драматичним последицама биомедицине (вештачко оплођавање, пренатална дијагноза, истраживања са ћелијама мајкама, и чак са клонирањем људских бића). Ако овде хоћемо да покажемо два светска антагонистичка пола, треба поменути Израел и Немачку. У биомедицини, Израел је испред било које друге земље на свету. Висок број рађања треба да гарантује опстанак нације. Скоро све што је дозвољено у Израелу, без стварања великих сукоба, предмет је контроверзи или је чак забрањено у Немачкој. Оно што скреће пажњу је то да се обе ове земље позивају на холокауст, али док су ту Јевреји били жртве, Немци су били кривци. За закључак; у оквиру нове комплексности и конфузија унутрашње светске политике, оно што су за некога могућности, за другог је злочин.

(Превео Бранислав Ћорђевић)